

κω στον δε παρήχατο ή ώρα και ή επίσημη αυτη δεν επερατωει, το πληθος ανησυχει περισσοτερον γνωριζον καλωσ πειον τας δεσπολικας ως μετεχειριζοντο συνήθως αι ιταλικαι αρχαι προς ματαιωσιν παντος διαθεματος, παντες γεγονότες, υποποιοντες να παρουσιαση οτι και εις τα δωδεκανησα υπηρχεν και Έλληνες αν την υπαρξιν κακοπιστοι. ήρνευοντε παντοτε ή ημεροσθητευν οι Έταλει. Εύτυχως όμως την δεκάτην ώραν επερατώθη η άλλαιότες αυτη έπισκεψις και ο Μητροπολιτης κατελθων ήρξατο να ένδειχαι την κυανέλευκεν στολήν αυτού (ήν. τώρα άντικατέστησε διά στολής φερύσης τα χρώματα της ιταλικής σημαίας) φανερούσαν μετά πολλής βωηρητήτος τους αναμφισήτητους πόρους του πεινιου του και τών κύριον σκοπόν της έκτακτου και πρωτοφανούς έκτακτου συγκέντρωσεως έλεγκηρου του Έλληνικού πληθους της πρωτευούσης.

Άφού δε επερατώθη η συγκινητική αυτη τελετή ο Μητροπολιτης Άπεσταλεις ακολουθούμενες υπό των επισήμων, του κλήρου και ενός απείρου κόσμου συγκλονιζομένου ά π έ παλμούς υπερτάτης συγκινήσεως και έκδηλούντες την συνταράσσουσαν την έλληνικατάτην ψυχήν του, ένδικην συνάδην, διά δακρύων, και μυστηριωδών παλμών, είντες εύθετε έγκυτέλειψιν τής υποδούλου Ελλάδας καθ' όλην την μικράν περιέδον της δουλείας και είντες ύπηρξαν οι πνινοχουρι έκεινοι μεχλοι δι' άν έσειδη πάντες, χάτεπεσε και δα χαμπέση ένταως παντός είδους ζυγός άσεν άν υπήρξεν εύτος έαρος και εξενωτικώς δια την Έλληνικήν Φυλήν, μετέβη εις τών Κυβερτην Νάων πληθαίνοντα αύθαιρεί άσφυκτως υπό τών πλήθους μεταξύ τών άρειών έσπερινοντο νιά μέρικα άγγονα της ιταλικής χωροφυλίας ή έπειτα σκεπας να διαλύση το πλθος ως φαίνεται κατ' την ηελετωμένη διαδήλωσιν π. ρετ' ές πελπηλές ηκαράι νερούς πεζούς και έφίππευς εις έλας τας έδους περί τού Ναού και τού Οικηματος της Μητροπόλεως.

Περικωδεις της Άκροπόλεως της Β' Ανωστάσεως, ο Μητροπολιτης περιβέβημενος την κυανέλευκεν στολήν, έξέρχεται της άρσις Πύλης και έν μέση μυστηριώδους και εύγλωττου ταύτοχρόνως σιγής του συγκινητιμένου και συγκοκτωμένου μετά δουκελίας πλήθους, άνέρχεται επί τού μητροπολιτικού θρόνου εκ τού ύψους τού όποιου ο Έρραρχης εύτος με το πελιδνόν εκ συγκινήσεως πρόσωπέν του (τότε συνεχινείτο ή έρραχυντο τεύλαχιστον ότι συνεχινείτο από τα μεγάλα ένδικα ιδεώδη ο Άπεστα-

λεις, ενώ τώρα...) και με την κυανέλευκεν στολήν του έρχιντο εις τούς δακρυόντας Έλληνες ως άγγελος κατ'έας εκ τού ύψους κυανέυ θρόνου ίνα κατ' έντολήν του Μεγάλου της Ελλάδος Όσού διασηνέωση εις άπασαν

Αποψις του λιμένος της Ρόδου.

την άνδρωπέτητα ποία συνιστάματα και ποιοι έδένουν την έλληνικήν του πεινιου ψυχήν. ήτις εν μέσω των φοβερότερων πείσεων και συντριβών έπερούργισεν ένδυσιαδών φερόμένη πάντοτε άκτα σχέτως προς την ιδεώδη και πεθητην ένδικήν άποκατάστασιν. Όλιγη λεπτα παρήλθεν και ο Μητροπολιτης έν μέσω της γενικής συγκινήσεως άπεδυναι προς τα ένχωγνίως άνήλκοντα την στιγμήν ταύτην πνευματικά αύτου τίναν τά έξης:

Άγαπητά τέκνα,

Κατά το παρελθόν έτος και ρετίγιν ώρας κατ' την στιγμήν ταύτην, ήχημην μεθ' ύμών να έρρηναρχη ύψ όπως πέμψη τήν κόσμω την ειρήνην και ύπας άξιώσωμεν κατ' το παρόν έτος τ'ά συναρτάσμεν μετά των άλλων έλευθέρων αδελφών ήμών.

Ο καλός μας Θεός ήκουσε την εύχήν μας. Πολλοι αδελφοί μας έπιστρέφον, περιμέριμεν δε μετ' ολίγον και τους άλλους.

Το τηλεόλον έπαυσε τους άποισίους του μικημούς έξεχώρησε δε την θέσιν του εις την γραφίδα.

Τά μάλλον έξέχοντα πνεύματα της άθρωπότητος κώνηνται σημερονπερί την πρασίην τρά πεζον και σισκέπτονται πώς να δημιουργήσωσι δια την άνθρωπότητα ειρήνην διοική, μέλον ήμερότερον, φιλανθρωπότερον.

Πρός τοιαύτας υπερόχους πολιτικές φυσιογνωμίας ή άνθρωπότης δεν έχει ή να άτενίξη μετά πλήρους έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως.

Η φαινή διάδοσι του Άμερικανού Προέδρου διεχώσαν ήδη τας μεγάλας γραμμάς της ερήνης ταύτης.

Τί άλλο άνωροπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν δια της συννώσεως των διαφόρων αύτης Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκνα μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνμόιον και ένισίον πόδον συμπίσεως της

Αν είχεν άκόμη τελειώσει τας τελευταίας του λέξεις ο Μητροπολιτης και το πλθος, εα συνκλονιζόμενον πλέον, έκσπ' εις θύρανοιλικές έκδηλώσεις του μεγάλου Έλληνικού και συναισθηματος εις τούτον τον άσιν έν τέτορον της ώρας οι Έταλοι θάλοι τού Ναού, της ένδικής ταύτης κινητοσύνης, εις διά μέσου λαοπαύων και τρικυμίας εύση το αναπολείνον εκ της καταστροφής Έλληνικόν Έθνος, να σείωνται από τους έκδηλούμενους Έλκινκόντους πόρους του πλθους και να άντηκώσι το υπό ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλάκις έπαναλαμθανόμενον:

— Είμεθα Έλληνες και θέλομεν την Μάνα μας.
— Ζήτω ή Ελλάς.
— Ζήτω ή Ένωσις.
— Ζήτω το Έλληνικόν Έθνος.

Τι συνέβαινε κατ' την ώραν έκείνην εντός τού Ναού της Μητροπόλεως είναι άδύνατον να περινοήται και εξιστορηθή. Είναι άνάγκη να το φαντασθή και άσθενον εκ συγκινήσεως να άφήση την ψυχήν του να το αισθανθή, διότι μόνον ή ψυχή μεταρροισιμένη είναι εις θέσιν να αισθανθή το μέγεθος, το ύψος και την δύναμιν τού πατριωτισμού και τού αισθήματος τού δούλου Έλκινος, ότεν αύτος εύσισκη την ευκαιρίαν να έκδηλώση ειλικρινώς ταύτα.

Άκολουθός ο Μητροπολιτης έδωκεται εις την αύλην έν μέσω των διαρκών ζητωκραυγών τού πλθους, έν ή μετά με ακολουθεί τούτον έπιστρέφοντα εις την κατοικίαν του.

Αυσταχώς όμως μόλις ο Μη-

«Δέν έχω κερμάχιν άμφιβολίαν, ότι θά κατατρίγωμεν ΠΑΝΤΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ νέκην κατ' τών θυγάμεων τού κακού».

ΤΣΩΡΤΣΙΑ

των Όίλελευθέρων αύτών Κυριων». Το πλθος όμως άθουμένον προς τα όπισω υπό των έντίκων καταστροφών δεν διαταίει να ζητωκραυγάση έντόνως ύπέρ της έννώσεως μετά της Ελλάδος, άποδεκινύον τοιούτοτρόπως όποιον ήσαν οι πόσοι του και κατ' πρόσωπον άκόμη των Έταλων, είντες δια των ύπογραφών 17 δημάρχων της δωδεκανήσου πληθύναν ή εξαπατηθέντων ένόμισην ότι έδικαιούτο να ίσχυρίζωνται ότι οι Δωδεκανήσιοι παύσαι τόν ιταλικόν ζυγόν άντί της ένδικής των άποκατάστασεως. Άλλ' αι ζητωκραυγαι αύται έρεβζουσι περισσότερο τούς εύγενείς Έταλους, είντες επί κεφαλής έκοντες τον λοχαγόν Άράταν τρέμοντα από αγωνάκτιστον και μαζίαν προσπάθειαν να διαλύσωσι τα διαρκώς ζητωκραυγόντα πλθη, τα όποια παρ' όλας τας άπειλάς και τας καταρώεις βραδέως άποσώρυνται εις τα ίδια δι' άστροπην και άδωκ άπομεικνυμένον άναγορευέσιος έντελής της διεόδου δια της οδού Μητροπόλεως.

Τοιαύτη δε υπήρξεν ή μαζία τού λοχαγού κ. Άράτα, όστε δεν έδίστασε να ραπίση σφοδρότατα έν παιδιον, το όποιον ένωπιόν του έξητωκραύναε και αυτό ύπέρ της μεγάλης του Μητρος Ελλάδος. Το παιδιον όμως τούτο, μόλις άπεσπκρύνθη ο λοχαγός κατ' άπο τρία βήματα, προσκλήθη έν εις τινα τείκων της οδού, ήρξαε μετά πείσματος να κτυπά τόν γρόνον της μιάς χειρός επί της παλάμης της άλλης και να φωνάζη ταύτο χρόνως: Ζήτω ή Ελλάς. Ζήτω ή Ένωσις.

Μετά την διάλυσιν τού πλθους, έξηκολούθησε δι' άλλης της ήμέρας άσπρητότερα ή περιφρουρήσεις της Συννοκίας Μητροπόλεως, έν ή μετά με σημάριον εις νέας δεκαετίες της, Δημοσθένης λοζιζίδης όνομαζόμενος, τομήσας να παρσπρήση εις τινα χωροφυλικά, ζυλοκοπούντα άντλήας έν μικράν πασίον, ότι δεν έπρεπε να δερη έν τόσοον μικρόν πασίον, ώδηγηθή εις τήν Διεύθυνσιν της Αστυνομίας, όπου εκρατήθη επί τέταρσας ο λοκλίζους ώρας και όπόθεν άπελύθη, άφού προηγουμένως έξυλοκοπήθη τόσοον άπανθώπως και αγρώς, ώστε να έκπύνοται τα όύρα του, υπό τού ίδιου λοχαγού Άράτα, εύσιστας εις αύτόν έν τέλει, ότι δεν έπρεπε να είπη τι περί του ζυλοκοπήματος, εις τούς νόμους και εύγενείς του.